

Hồi 10

Nam Thâu Bắc Đạo

Đại hán kia ngửa mặt cười lớn một tràng rồi đột nhiên chạy ra sang đồng thị đã khô như tảng đá, lão ngồi xuống như tư thế ban đầu và bắt đầu ăn.

Lúc này trong đầu Y Phong đã có một khái niệm mơ hồ, chàng thầm nghĩ:

- “Nhất định là hai người này đang tỉ thí võ công.”

Nhưng nghi vấn lại đến ngay tức khắc:

- “Hai người tỉ thí võ công thì việc gì phải chọn nơi này ? Theo tình hình mà nói, bọn họ đã ở đây không chỉ một năm, không lẽ bọn họ tỉ thí mãi ở nơi này ?”

Chàng còn đang tiếp tục suy nghĩ thì chợt thấy đại hán kia nháy ra miệng cười lớn rồi nói:

- Không ngờ trong chốn hoang sơn này mà cũng có khách đến ? Bằng hữu ngoài cửa sổ, mau mời vào trong nói chuyện.

Y Phong rùng mình, chàng kinh khiếp trước phần công lực của đại hán kia. Lòng thầm tính:

- “Ta không để phát ra bất kỳ thanh âm nào, sao đối phương lại biết là có người ?”

Nhưng chàng không biết rằng vì mình quá khấn trương nên phát ra hơi thở nặng nề hơn bình thường, thoát tiên đại hán kia bận tập trung tinh thần tìm cách hóa giải chiêu, sau đó mới tập trung lực chú ý đối với ngoại cảnh.

Đại hán lại nói:

- Khách nhân ngoài cửa sổ, nếu không tự vào thì chủ nhân sẽ ra mời đấy.

Giọng nói trở nên căng thẳng, tựa như là mệnh lệnh.

Y Phong đã thấy thân thủ của đối phương, biết là mình có bỏ chạy cũng không thoát được, vả lại mình cũng chẳng cần thiết phải bỏ chạy. Hướng hồ đà là nam tử hán đại trượng phu, dù có thoát được cũng không cần thoát đi.

Chàng vận khí trấn định tinh thần rồi lớn tiếng nói:

- Chủ nhân đã có lời mời thì khách nhân đâu dám bất tuân mệnh.

Nói đoạn chàng quét mục quang nhìn quanh một lượt phát hiện thạch thất này chỉ có cửa sổ mà không có cửa chính.

Đại hán kia lại mỉm cười rồi nói:

- Năm xưa khi lão phu xây dựng gian thạch thất này đã quên làm cửa chính, bằng hữu người chui qua cửa sổ mà vào được không ?

Y Phong nghe đối phương tự xưng là lão phu, nhưng giọng nói như đại đồng chung, thân thể tráng kiện, cử động linh hoạt mạnh mẽ, đâu có chút nào là giống người già ? Chàng cười thầm một tiếng rồi tung người phóng qua cửa sổ mà vào, đoạn chàng cung thủ chào và lớn tiếng nói:

- Tại hạ vô tình lạc bước vào chỗ ở của nhị vị tiên bối, mong nhị vị tiên bối tha tội cho.

Đại hán nhìn chàng từ chân đến đầu rồi đột nhiên cười ha ha liên tiếp mấy tràng đoạn nói:

- Giữa hoang sơn mà có khách đến, đã là chuyện quá lạ rồi, nhưng không ngờ khách nhân lại là nhân vật tuấn tú thế này, thật khiến lão phu vui mừng khôn tả.

Nói đoạn, lão quay sang nói với nhân vật gầy đét thủy chung vẫn ngồi bất động.

- Cô lão đầu, người chớ động não nữa, hãy mở mắt ra mà xem vị khách nhân tuấn tú của chúng ta này.

Y Phong nhìn qua thì thấy lão nhân khô gầy này bỗng nhiên mở mắt, mục quang chớp động như điện, khiến Y Phong bất giác phải nhìn qua chỗ khác, không dám tiếp xúc với ánh mắt của đối phương. Diện mục của lão này chẳng có chút biểu cảm gì, và lão cũng chẳng quang sát Y Phong, miệng cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Tiểu hài tử ! Người đến đây làm gì ?

Nói đoạn, lão nhắm mắt trở lại, trông tựa như một lão tăng tham thiền nhập định, và dường như mọi chuyện trên thế gian này chẳng đủ khiến lão bận tâm.

Y Phong hơi có chút không vui, chàng thầm nghĩ:

- “Sao lão này lại chẳng có chút nhân tính như vậy ?”

Thế là trong thâm tâm chàng chợt sinh hảo cảm với đại hán kia, chàng quay sang phía đại hán và cung thủ nói:

- Làm kinh động sự thanh tịnh của nhị vị tiên bối, tại hạ cảm thấy vô cùng bất an. Có điều tại hạ ...

Đại hán phát tay cất lời, đoạn cười ha ha một tràng rồi nói:

- Không cần khách khí ! Không cần khách khí ! Lão phu và lão đầu tử này đã ở đây gần mười năm rồi, ngày ngày trông thấy diện mục của lão đầu tử đó, lão phu đã phát ngấy rồi. Bây giờ có được người trẻ tuổi anh tuấn như người đến, thật hợp lúc để bồi tiếp lão phu nói chuyện, lão phu vô cùng cao hứng.

Y Phong kinh ngạc thầm nghĩ:

- “Thì ra hai lão này đã ở đây gần mười năm rồi. Chẳng biết làm sao hai lão có thể chịu đựng được lâu như vậy chứ?”

Nghĩ đoạn, chàng liếc nhìn qua đồng châu báu và càng cảm thấy khó hiểu về hai nhân vật này.

Bỗng nhiên đại hán bẻ đôi miếng thịt cứng như đá trong tay, rồi đưa cho Y Phong một nửa và cười cười nói:

- Tiểu bằng hữu, ăn một chút thịt bò khô rồi nghỉ ngơi, cứ để cho lão đầu tử đó tiếp tục động não.

Y Phong mỉm cười và tiếp nhận miếng thịt khô, đoạn chàng mở túi hành lý buộc sau lưng ra, trong đó còn có thịt gà tươi và một bình rượu mà chàng vừa mua hôm qua. Đại hán thấy mấy món này thì cười ha ha. Y Phong liền đưa qua cho lão, lão ta cũng chẳng khách khí, nhận lấy và ăn uống ngay.

Lão nhân khô gầy thủy chung vẫn ngồi xếp bằng cúi đầu như tượng đá, tựa hồ không nghe không thấy gì. Y Phong biết lão ta đang vận dụng công lực tu luyện mấy mươi năm của mình, để suy nghĩ tìm cách phá giải chiêu thức mà đại hán kia vừa nói. Nhìn qua bên này, thấy đại hán đang thoải mái ăn uống thì Y Phong bất giác thầm nghĩ:

- “Chiêu thức mà đại hán này vừa nói là chiêu thức phá giải một chiêu của lão nhân khô gầy kia sáng tạo ra từ tháng trước, như vậy há chẳng phải đại hán này phải suy nghĩ một tháng mới nghĩ ra cách phá giải ...”

Nghĩ đoạn, chàng bất giác rung mình, nhưng chàng không biết rằng khi hai lão quái này phải tốn nhiều thời gian nữa để nghĩ ra một chiêu thức. Bởi vì chiêu thức trong sở học của bọn họ đều đã dùng sạch, do vậy phải lao tâm khổ trí mới nghĩ ra được một chiêu mới.

Sau khi chén sạch hai đùi gà và một bình rượu, đại hán vỗ bụng cười lớn rồi nói:

- Tiểu bằng hữu, người vội vội vàng vàng chạy đến núi cao như thế này là để làm gì vậy ?

Y Phong liền đáp:

- Bình sinh tại hạ thích nhất là leo núi, nên mới từ Giang Nam chạy đến đây, vả lại từ lâu đã nghe nói Vô Lượng Sơn là một danh sơn, do đó muốn nhân cơ hội này leo một chuyến cho biết ...

Chàng biết sớm muộn gì đối phương cũng hỏi điều này, nên đã chuẩn bị sẵn cách trả lời. Có điều, cách bịa chuyện của chàng không được cao minh mà thôi.

Nhưng nghe xong thì đại hán lại tỏ ra tin tưởng, lão gật đầu, nói:

- Leo núi là tốt, leo núi là tốt, rất có ích đối với thân thể !

Nói đoạn, lão lại cười lớn mấy tràng liên.

Y Phong thấy thái độ cổ quái của lão thì bất giác cười thầm. Bỗng nhiên đại hán nhìn qua phía chàng và nói:

- Phải chăng là người muốn hỏi tại sao hai lão quái vật bọn ta lại ở đây gần mười năm ?

Y Phong vội nói:

- Quả thật tại hạ có ý này, chỉ có điều không dám mở miệng mà thôi.

Đại hán cười cười, nói:

- Nói cho người biết cũng chẳng sao ...

Đột nhiên lão ta ngừng một lát rồi mới nói tiếp:

- Tiểu bằng hữu ! Người có từng nghe ba mươi năm trước, trên giang hồ có hai nhân vật hể thấy tiền là sáng mắt ? Hai người đó một trộm một cướp, tuy sử dụng phương pháp khác nhau nhưng lại dùng chung một đường. Bất luận là hắc đạo hay bạch đạo, hai người đó thấy tiền là lấy, không nhận lục thân (sáu người thân: cha mẹ, anh em, vợ chồng). Những kẻ bị hại trong võ lâm, tuy rất tức tối nhưng cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Y Phong buột miệng nói:

- Hai nhân vật mà tiền bối nói phải chăng là Nam Thâu Bắc Đạo danh chấn giang hồ từ ba mươi năm trước ? Tức Thiên Lý Truy phong Thần Hành Vô Ảnh Diệt Thủ Hứa Bạch và Thiên Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình ! Chỉ có điều về sau hai vị tiền bối đó trở thành sát tinh mà hắc bạch lưỡng đạo gặp đều phải đau đầu ?

Nói đoạn, chàng nhìn qua đại hán và thầm nghĩ:

- “Người này có lẽ là Bắc Đạo rồi”.

Đại hán cười ha ha rồi nói:

- Đúng thế ! Nam Thâu Bắc Đạo chính là lão phu và lão đầu tử này. Bọn ta một nam, một bắc, một trộm, một cướp, vốn có thể nói là nước sông bất phạm nước giếng, nào ngờ ...

Lão lấy trong người ra một vật rồi tiếp lời:

- Nhưng vì vật này mà hai bọn ta gặp nhau, chẳng những gặp nhau mà còn đánh nhau, chẳng những đánh nhau mà còn đánh gần mười năm qua ...

Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, chàng thấy vật lão ta cầm trong tay chỉ là một phiến thiết chừng một thước vuông, tuy nhiên trong phiến thiết hình như có ánh ngọc xoay chuyển, nhưng chàng cũng chẳng nhận ra có chỗ nào đẹp cả. Bất giác chàng lấy làm kỳ quái:

- “Theo lý mà nói, Nam Thâu Bắc Đạo thành danh đã nhiều năm trong đời từng thấy không biết bao nhiêu báu vật, sao có thể vì một phiến thiết đen sì sì thế kia mà dẫn đến tình cảnh như vậy ?”

Nghĩ đoạn, chàng nhìn kỹ phiến thiết thì thấy hình thức của nó tuy cổ quái, nhưng nếu nói nó có thể khiến hai cao thủ võ lâm liêu mạng với nhau thì quả thực Y Phong không sao hiểu được.

Đại hán ngẩng nhìn phiến thiết một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Y Phong, mỉm cười và nói:

- Vậy này kêu bằng Toàn Quang Nghĩa, người chớ xem thường nó, nhất thời không thể nào nói hết chỗ tốt của nó ...

Lão ta nuốt nước bọt rồi nói tiếp:

- Chẳng những nó dự đoán được ngày hôm sau nắng hay râm mà còn có thể giải độc và còn có thể giúp tránh các loại trùng xà. Đặc biệt là nó có thể đoán nơi nào có bảo vật, bất luận là trên thân người hay trong phòng, thậm chí là bảo vật chôn dưới đất, vật này cũng đoán ra. Ha ha, thế mới gọi là thần kỳ chứ !

Lão vỗ đùi đánh đét rồi nói tiếp:

- Đáng tiếc là ta chỉ có một nửa vật này, thế là ta dùng thiên phương bách kế đi tìm một nửa còn lại, tìm tới tìm lui mới biết một nửa kia đang ở chỗ của lão quái này.

Vừa nói lão vừa chỉ qua lão nhân khô gầy đang ngồi cúi đầu suy nghĩ. Y Phong nghe đến độ xuất thân, từ nhỏ đến lớn chàng chưa từng nghe thế gian có chuyện nào kỳ kỳ như vậy, bất giác chàng lại quan sát kỹ Toàn Quang Nghĩa một lần nữa, muốn tìm xem rốt cuộc vật này có chỗ nào đặc biệt.

Đại hán cười ha ha rồi nói tiếp:

- Hai bọn ta gặp nhau rồi mới biết vật mà mình cần tìm đang ở trên người đối phương, trong lòng cả hai bọn ta cũng đều có tính toán, và thừa biết rằng muốn đoạt được vật của đối phương, quả thật không phải chuyện dễ. Thế là bọn ta ước hẹn thời gian, địa điểm để quyết đấu một trận, nếu kẻ nào thắng thì chẳng những được toàn bộ Toàn Quang Nghĩa ...

Lão chỉ vô số châu báu trong thạch thất rồi nói tiếp:

- Mà còn có thể được luôn phần tài sản tích lũy trong nhiều năm của đối phương. Ha ha ! Đó là những trò chơi.

Y Phong chợt hiểu ra tại sao bọn họ chịu cô đơn vất vả gần mười năm trong chốn hoang sơn này. Nhưng bất giác chàng lại tự hỏi mình:

- “Bỏ ra thời gian mười năm để vì một vật bên ngoài thân, liệu có đáng không ?”

Chàng thâm lắc đầu và cảm thấy tiếc cho việc hai vị võ lâm tiền bối này lãng phí thời gian mười năm.

Đại hán lại nói:

- Nơi bọn ta hẹn tỉ đấu, vốn là ở chân núi Vô Lượng, đến giờ quả nhiên song phương y hẹn mà đến. Nhưng bọn ta đấu liên tiếp bảy ngày bảy đêm dưới chân núi, sở học của ta và lão đầu tử kia tuy hoàn toàn khác nhau, nhưng công lực lại hoàn toàn ngang nhau. Đánh bảy ngày bảy đêm cũng chẳng có một chút kết quả, vẫn bất phân thắng bại.

Y Phong thâm nghĩ:

- “Hai người một trộm, một cướp, sở học tự nhiên là hoàn toàn khác nhau rồi”.

Đại hán nói tiếp:

- Nhưng bọn ta lại không cam tâm chịu thua, vì như vậy bọn ta vĩnh viễn chỉ được một nửa Toàn Quang Nghĩa, và nó chẳng khác gì một phế vật.

Y Phong lại thâm nghĩ:

- “Con người thật kỳ quái, bọn họ không muốn hợp tác với nhau nhưng lại cam nguyện lãng phí mười năm, liều mạng với nhau chỉ vì một phiến thiết, thế cũng gọi là trí tuệ của nhân loại sao ?”

Tất nhiên là đại hán không thể biết ý nghĩ trong lòng Y Phong, lão ngừng một lát rồi lại nói:

- Thế là bọn ta đi khắp Vô Lượng Sơn, cuối cùng tìm được nơi này để xây thạch thất. Mỗi bên tự nghĩ và sáng tạo ra một chiêu mới để khiến đối phương không thể nào phá giải.

Y Phong thâm mắng trong lòng:

- “Tại sao các lão không chọn nơi nào khác mà lại chọn trúng nơi này ?”

Tuy nhiên ngoài miệng chàng lại hỏi:

- Như vậy nếu có người nghĩ suốt mười năm thì chẳng phải đối phương phải chờ đợi mười năm sao ?

Đại hán cười lớn rồi nói:

- Đương nhiên là có kỳ hạn, bọn ta lấy bốn mươi ngày làm kỳ hạn, sau bốn mươi ngày mà không nghĩ ra tuyệt chiêu phá giải chiêu thức của đối phương thì coi như bị thua.

Lão ngừng một lát rồi lại nói:

- Nhưng gần mười năm qua, song phương đều chưa bại một lần. Có lần đã qua ba mươi lăm ngày mà lão đầu tử đó vẫn chưa nghĩ ra cách phá giải chiêu Phất Vân Thủ của

ta, ta cho rằng lão ta nhất định thua chắc, nào ngờ đến tối ngày thứ bốn mươi thì lão ta nghĩ ra cách phá giải.

Y Phong thở dài một tiếng rồi trầm nghĩ:

- “Xem ra bọn họ bỏ ra thời gian mười năm cũng đáng giá, trong mười năm qua nhất định bọn họ đã sáng tạo không ít chiêu thức tuyệt diệu”.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi:

- Chiêu Phất Vân Thủ của tiền bối là chiêu số như thế nào ?

Dường như đại hán đang rất cao hứng, lão lập tức đứng lên, song thủ từ trong phất ra ngoài, tuyệt diệu nhất là trong khi phát động, dưới chân đã hoá chuyển phương vị, lúc hoàn thành thế phất, bộ vị dưới chân cũng biến thành bốn phương hướng. Y Phong cảm thấy chướng ảnh trong chiêu này như tiên nữ rắc hoa, khi thi triển chiêu này thân hình to lớn của lão cũng vô cùng uyển chuyển. Bất giác chàng trầm phục sát đất đối với võ công của đại hán này.

Đại hán ngừng thân hình, ngồi xuống rồi mỉm cười đắc ý, nói:

- Chiêu Phất Vân Thủ này của lão phu tuy trên danh nghĩa là một chiêu, nhưng khi thi triển lại có uy lực như mười hai cao thủ cùng lúc vây kích một người, cũng may là lão đầu tử này nghĩ ra được cách phá giải.

Theo ngữ ý của lão thì hình như ngoài lão nhân khô gầy kia ra, trong thiên hạ chẳng còn ai có thể phá giải chiêu đó của lão. Vì vậy mà sắc diện của lão cũng lộ đầy vẻ đắc ý. Lão cười hì hì rồi nói tiếp:

- Chúng ta cứ thế mà sống qua mười năm trong thạch thất này. Đến hiện tại mà nói, ai cũng không thể dự đoán chắc là thắng được đối phương. Lúc suy nghĩ tìm cách phá giải thì còn đỡ, khó chịu nhất là lúc đối phương trầm tư suy nghĩ, còn mình thì ngồi không, cảm giác cô đơn đó thật khiến người ta khó chịu vô cùng.

Qua giọng nói của đối phương, Y Phong cũng cảm nhận được phần nào sự cô đơn buồn bã, chàng định khai khẩu thì đại hán đã cười lớn rồi tiếp lời:

- Nhưng từ này về sau đã có người bầu bạn rồi, chúng ta nói nói cười cười, cũng có thể xua tan nỗi cô đơn.

Y Phong cả kinh, chàng vội nói:

- Tuy tại hạ muốn ở đây lãnh giáo nhị vị tiền bối, nhưng tại hạ còn có chuyện khác ...

Đại hán mở to hai mắt, mục quang sắc lạnh nhìn trừng trừng Y Phong, lão nói:

- Lão phu xem trọng ngươi như vậy mà ngươi còn không biết điều sao ? Lẽ nào ngươi đã vào thạch thất này, mà còn muốn một mình đi ra trước ?

Y Phong càng thêm kinh hãi.

Đại hán hạ giọng nói tiếp:

- Tiểu bằng hữu ! Người cũng là người học võ, ở đây bồi tiếp lão phu, tất sẽ có lợi cho người. Chẳng những biết được nhiều chiêu thức võ công tinh diệu, mà khi trở về còn có thể mang theo vài túi châu báu đấy.

Y Phong cũng bất giác động lòng, nhưng có một thứ sức mạnh buộc chàng phải nói:

- Tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của Vạn lão tiên bối.

Đại hán phát tay cướp lời, nói:

- Tiểu bằng hữu ! Ta nói cho người biết nhé, ta không phải họ Vạn, lão đầu tử đó mới là họ Vạn. Ta họ Hứa, đơn danh một chữ Bạch, người nghe rõ chưa ?

Y Phong lại sững người. Chàng không ngờ đại hán to lớn này lại là Nam Thâu, nổi tiếng võ lâm với thân pháp khinh linh, công phu tuyệt diệu - Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu thủ Hứa Bạch. Và lão nhân khô gầy kia lại là Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, năm xưa nổi tiếng với đại ưng trảo thủ cùng mười hai đường kim cương toái bia chưởng, đồng thời dùng thêm hỗn nguyên chân khí công mà hành tẩu khắp đại giang nam bắc.

Chàng nhìn thân hình diện mạo của hai người rồi lại nghĩ đến vị phu nhân xấu xí, giáo chủ Thiên My Giáo, trong lòng chợt cảm giác dở khóc dở cười. Thế là chàng đành nói:

- Vâng ! Tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của Hứa lão tiên bối. Quả thực là tại hạ còn có chuyện khác ...

Đột nhiên Diệu Thủ Hứa Bạch phá ra cười lớn một tràng. Y Phong cả kinh vội ngừng nói giữa chừng.

Diệu Thủ Hứa Bạch ngừng cười, song mục lấp lánh tinh quang, lão nói:

- Nếu người thực sự không nể mặt lão phu thì cũng chẳng sao, có điều người phải nói cho lão phu ta nghe xem, còn có chuyện gì đáng giá để người từ chối kỳ ngộ mà kẻ khác nằm mơ cũng không được này ? Nếu lão phu cũng cảm thấy đáng giá thì thôi, nhược bằng, hừ !

Y Phong trầm nghĩ:

- “Công lực của mình tuy tăng tiến gấp bội, nhưng thời gian tu luyện quá ít, nếu tỉ thí với những cao thủ như lão quái này thì quả thật còn kém rất x.”.

Như vậy, có nghĩ ngoài việc đi theo con đường mà đối phương nói ra, chẳng còn con đường nào khác để lựa chọn.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Thiết Diện Cô Hành Khách vẫn ngồi trơ người, tựa hồ như trời sập lão ta cũng mặc kệ. Bất giác chàng lại nghĩ:

- “Sao hai lão quái này lại bất thông tình đạt lý như vậy ?”

Nhưng chàng lại không nghĩ rằng, nếu hai lão này không có tính tình kỳ quái, bất cận nhân tình thì làm sao có thể sống mười năm trong thâm sơn này ?

Chàng lại nghĩ tiếp:

- “Xem ra tạm thời ta đành phải ở đây bồi tiếp bọn họ thôi, dù sao thì cũng có ngày bọn họ phân được thắng bại, đến lúc đó ta sẽ đi tìm bảo vật của Vũ Khúc Tinh Quân. Và đến khi đó, ta biết được sở trường của các nhà, lại thêm công lực đoạt tạo hóa của Độc Long Hoàn, ta lo gì không báo thù, rửa được hận ?”

Nghĩ đoạn, bất giác chàng cảm thấy cao hứng vô cùng. Nhưng ý niệm lại xoay chuyển, chàng nghĩ đến mấy trăm nhân mạng ở Chung Nam Sơn, thế là sự cao hứng lập tức bị quét sạch. Song nếu chàng nói ra mục đích đến đây thì bảo bối Thiên Tình Bí Kíp và Độc Long Hoàn tuyệt đối sẽ không phải là vật của chàng.

Còn nếu chàng nói ra thì sao ?

Điều này thật dễ hiểu, nhất định là chàng không thể rời khỏi nơi này, trừ phi Nam Thâu Bắc Đạo phân định được thắng bại.

Y Phong nghĩ tới nghĩ lui một lúc, sau khi cân nhắc kỹ lợi hại, cuối cùng chàng cũng hạ quyết định ...

- o O o -